

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.438 van 21 oktober 2003
in de zaak A. 104.175/XIV-4093.**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Jenatzystraat 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 2 mei 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 oktober 2000 houdende weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 95.456 van 16 mei 2001 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de rol wordt geschrapt;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MEULEMANS die, loco Advocaat A NAVASARTIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, eerste verzoekende partij, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, is in België binnengekomen op 29 augustus 1999 en heeft zich op 30 augustus 1999 vluchteling verklaard.

XXX, tweede verzoekende partij, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, is in België binnengekomen op 26 november 1999 en heeft zich op 29 november 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 18 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 oktober 2001 tot weigering van verblijf zijn als volgt gemotiveerd:

Wat de eerste verzoekende partij betreft:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 8 januari 2001 en op 26 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Jadin.

Betrokkene, geboren te Mamedovar en van Armeense origine, zou in Nagorno Karabach problemen ondervonden hebben in het leger. Betrokkene zou vanaf 1991 in het NK leger opgenomen zijn en herhaaldelijk gepromoveerd zijn. Vanaf 1994 zou betrokkene de rang van kapitein behaald hebben. In die hoedanigheid zou betrokkene de laatste jaren aan hoofd van het opleidingscentrum voor officieren te Khodjalou gestaan hebben. Betrokkene zou in die hoedanigheid in de zomer van 1999 met een aantal rec(k)ruut-officieren richting Aghdam getrokken zijn om hun opleiding aldaar te voltooien. Op 9 juli 1999 zouden een acht(-)tal Azeri krijgsgevangenen naar betrokkenes posities zijn gebracht, bewaakt door een viertal militairen. Door een onopletten(d)heid van de bewakers zouden twee van deze acht krijgsgevangenen hebben kunnen vluchten. Hoewel betrokkene volgens eigen verklaringen in deze vluchtpoging geen rechtstreekse verantwoordelijkheid droeg, zou hij ten gevolge van deze ontsnapping toch vijf dagen zijn vastgehouden door het militaire parket, en dit op beschuldiging van het laten ontsnappen van krijgsgevangenen. Vrijgelaten op 14 juli 1999, zou betrokkene vervolgens nog driemaal zijn ondervraagd door het militaire parket, zonder evenwel al officieel in beschuldiging te zijn gesteld. Betrokkene zou vervolgens na het zien van een tv-uitzending op de Azeri televisie, waarin hijzelf zou vernoemd zijn als verantwoordelijke voor het laten ontsnappen van de Azeri krijgsgevangenen, geen mogelijkheid meer gezien hebben tot een eerlijk proces. Betrokken(e) zou daarop het land verlaten hebben op 23 juli 1999. Betrokkene is in België binnengekomen op 29 augustus 1999. Op 30 augustus 1999 startte betrokkene zijn asielprocedure. Betrokkene is in het bezit van zijn militair boekje, zijn rijbewijs, komsomolkaart, zijn geboorteakte, zijn diploma's en eerbewijzen van het NK leger, attest van het Nagorno-Karabagh-comité en twee medische attesten. Op 26 november 1999 zijn ook betrokkenes vrouw XXX en hun twee minderjarige kinderen België binne(n)gekomen, waar betrokkenes vrouw op 29 november 1999 asiel vroeg.

De geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat zijn verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen (vertonen) met zijn verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook met de verklaringen die zijn vrouw voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal aflegde.

Met betrekking tot zijn ondervragingen in verband met de ontsnapping van twee Azerikrijgsgevangenen, verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 42) dat men op de hoogte was dat destijds en Azeri-buurman zijn gezin hielp verhuizen van Bakoe naar Stepanakert en men hem daarom verdacht een wederdienst te hebben gepleegd. Op het Commissariaat-generaal maakte betrokkene van dit argument om hem te verdenken totaal geen melding, doch verklaarde hij dat de vier bewakers ‘machtige personen’ kenden en men daarom de schuld in zijn schoenen wou schuiven (verslag CG, p. 7).

Met betrekking tot de Azerbeids(z)jaanse TV uitzending van 23 juli 1999, die zeer bezwarend voor betrokkene zou zijn geweest en hen deed besluiten te vluchten, verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat de twee ontsnapte Azeri-krijgsgevangene verklaarden dat een Armeens officier hen had geholpen te ontsnappen. Betrokkenes vrouw verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) echter dat de ontsnapte krijgsgevangenen verklaarden dat ze konden ontsnappen omwille van de laksheid van de bewakingsverantwoordelijke, hetgeen toch een groot nuanceverschil betekent. Bovendien verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal (p. 7) dat bij de bewakers (naast betrokkene zelf) nog een andere officier (luitenant) aanwezig was. Wanneer betrokkene op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of de krijgsgevangene tijdens de TV-uitzending niet de andere officier bedoelden, verklaarde betrokkene (voor het eerst) dat ze expliciet verklaarden dat een ‘kapitein’ hen hielp ontsnappen (verslag CG, P 14). Deze uitleg is echter ongeloofwaardig aangezien zowel betrokkene als zijn vrouw (die deze uitzending ook zou hebben gezien) tijdens hun opeenvolgende verklaringen op de Dienst

Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steeds verklaarden dat men het in de bewuste uitzending had over een officier. Ook verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 15) dat hij op 14 juli 1999 naar huis ging en nog dezelfde dag naar Agdam trok waar hij tot 17 juli 1999 verbleef (ook 's nachts). Betrokkenes vrouw verklaarde op het Commissariaat-generaal (p. 2) echter dat haar man op 14 juli 1999 thuis kwam, pas de volgende dag vertrok om zijn werk in Chodjalu te doen en elke dag naar huis keerde.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat geen enkele waarde meer aan zijn asielrelaas kan worden gehecht.

De door betrokkene neergelegde medische attesten doen hieraan geen afbreuk, aangezien ze geen verband houden met zijn ingeroepen problemen. De overige documenten doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel personalia betreffen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Azerbeids(z)jan, met uitzondering van Nagorno Karabagh, zou worden teruggeleid. (...)"

Wat de tweede verzoekende partij betreft:

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 8 januari 2001 en op 26 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russi(s)che taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Jadin.

Betrokkene, geboren te Stepanakert en van Armeense origine, zou problemen gekend hebben te Nagorno Karabach ten gevolge van de problemen die haar man er kende. Betrokkene's echtgenoot zou kapitein zijn geweest in het Nagorno Karabagh-leger en in juli 1999 zou hij onterecht zijn verdacht Azerische krijgsgevangenen te hebben laten ontsnappen. Nadat op 23 juli 1999 de ontsnapte krijgsgevangenen tijdens een TV-uitzending bezwarende verklaringen tegen haar man zouden hebben afgelegd zou haar echtgenoot diezelfde dag de vlucht hebben genomen. Betrokkene zou hierna gedurende ongeveer één maand bij haar schoonouders te Mamedadovar zijn ingetrokken, samen met de kinderen. Betrokkene zou, na terugkeer in Stepanakert omstreeks eind augustus 1999, zowel op 3 oktober 1999 als op 23 oktober 1999 voor ondervraging zijn opgeroepen, respectievelijk door de militaire onderzoeksrechter en het 'stadscommandatuur'. Omstreeks half november 1999 zou betrokkene eveneens gehoord hebben, via haar schoonzus, dat haar echtgenoot zich in België bevond. Vervolgens, op 17 november 1999 zouden twee militairen hun woning zijn binnengedrongen. Deze zouden alles overhoop gehaald hebben en een aantal documenten van betrokkene meegenomen hebben. Een van de twee militairen zou betrokkenes dochter bijna hebben verkracht, maar zou tegengehouden zijn door de andere militair. Betrokkene zou daaropvolgend op 19 november 1999 samen met haar twee minderjarige kinderen Stepanakert per militaire helikopter zijn ontvlucht, richting Georgië. Op 26 november 1999 zouden ze België zijn binnengekomen. Op 29 november 1999 diende betrokkene haar asielaanvraag in. Betrokkenes man XXX had reeds op 30 augustus 1999 asiel gevraagd.

Betrokkene is in het bezit van de geboorteakten van haarzelf en haar kinderen, haar komsomolkaart, diploma's van haar en haar zoon.

De geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld de verklaringen van betrokkene voor het CGVS en de verklaringen van haar echtgenoot voor het CGVS.

Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 2) dat haar man op 14 juli 1999 thuis kwam, vertelde dat er iets was gebeurd, 's anderendaags vertrok om zijn werk in Chodjalu te doen en elke dag naar huis keerde. Betrokkenes man verklaarde op het Commissariaat-generaal (p. 15) echter dat hij op 14 juli 1999 naar huis ging en nog dezelfde dag naar Agdam trok waar hij tot 17 juli 1999 verbleef (ook 's nachts).

Verder beweerde betrokkene voor het CGVS (p. 5) dat ze tussen 23 juli 1999 en november 1999 in het ongewisse verkeerde over de verblijfplaats van haar echtgenoot. Dit staat echter in tegenstelling met betrokkenes verklaringen voor DVZ (pt. 42) waar ze duidelijk stelde dat ze begin september 1999 door Moesalija Nelson werd ingelicht dat haar echtgenoot zich in Rusland bevond (vragenlijst DVZ, punt 42). Met betrekking tot het incident dat op 17 november 1999 zich in betrokkenes woning zou afgespeeld hebben verklaarde betrokkene voor het CGVS dat er twee mannen haar huis binnendrongen (verhoorverslag CGVS, p. 6). Dit staat in tegenstelling tot betrokkenes verklaringen voor DVZ (pt. 42) waar ze stelde dat vier militairen haar huis binnenvielen. In het kader van hetzelfde incident beweerde betrokkene voor het CGVS (p. 6) dat ze géén huiszoekingsbevel hadden. Dit is in strijd met betrokkenes verklaring voor DVZ (pt. 42) waar ze stelde dat ze wel een huiszoekingsbevel hadden.

Eveneens is het opmerkelijk dat betrokkene voor het CGVS niets vermeldde over het feit dat ze toen door een van die militairen verkracht zou zijn geweest (verhoorverslag CGVS, p. 6). In tegenstelling met haar verklaringen voor DVZ (punt 42) waar ze beweerde wel degelijk te zijn verkracht. Gezien ze dit zeer wezenlijk element op het Commissariaat-generaal niet meldde, ondermijnt dit de geloofwaardigheid ervan. Op het Commissariaat-generaal (p. 6) verklaarde betrokkene wel dat een van de militairen haar dochter wilde verkrachten, doch dat de andere hem hiervan weerhield. Hierover maakt betrokkene dan weer op de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen melding, hetgeen de geloofwaardigheid eveneens ondermijnt.

Verder beweerde betrokkene voor het CGVS dat ze op 3 oktober 1999 werd ondervraagd op het militaire parket door Pegosian (verhoorverslag, CGVS, p. 5). Dit staat in tegenstelling met betrokkenes verklaringen voor DVZ (pt. 42) waar ze beweerde dat dit op 5 oktober 1999 plaatsvond.

Deze vaststellingen zijn van die aard dat geen enkele waarde meer aan haar relaas kan worden gehecht. De door betrokkene neergelegde documenten bevatten enkel personalia die niet worden betwist en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigerings besluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Azerbeids(z)jan, met uitzondering van Nagorno Karabagh, zou worden teruggeleid. (...);

2. Over de procedure.

Overwegende dat in het verzoekschrift de verzoekende partijen vragen dat als proceduretaal het Frans zou worden gebruikt; dat de verzoekende partijen ten tijde van hun vluchtelingenverklaring verklaarden de bijstand van een tolk nodig te vinden; dat, wanneer de asielzoeker om de bijstand van een tolk heeft verzocht, de administratie de taal van het onderzoek bepaalt, die ook de proceduretaal van de rechtscolleges zal zijn, die eventueel over de zaak uitspraak moeten doen; dat in casu de verzoekende partijen werden toebedeeld aan de Nederlandse taalrol; dat er bijgevolg, gelet op het bepaalde in artikel 51/4

van de Vreemdelingenwet, niet kan worden ingegaan op het verzoek van de verzoekende partijen om de Franstalige procedure toe te passen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekers als middel aanvoeren:

“Moyens de droit

Vu la Convention de Genève;

Vu la Convention de Dublin du 15 juin 1990;

Vu la Convention Européenne des Droits de l' Homme;

Vu la loi du 15 Décembre 1980 sur l' accès au territoire, le sé(é)jour, l' établissement et l' éloignement des étranger,

Vu la loi du 29 Juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en son article 3.

attendu que la partie adverse, vu le dossier administratif, ne pouvait mettre en doute la réalité des faits allégués, de nature à être aisément vérifiés; que le fait de l'évasion des prisonniers azéris, le 9 Juillet 1999, suscita une vive attention à Bakou, et que la presse locale en fit état; que le requérant a bien établi par des documents de validité certains ses états de service; que son dévouement à la cause du Nagorno-Karabagh est démontrée par la constance de sa carrière d'officier; qu'il est invraisemblable qu'il ait soudain délaissé ce pays auquel il avait consacré sa vie, sans y avoir été contraint; qu'il y avait là un indice de vraisemblance qui n'a pas été examiné, et qui était de nature à infirmer la décision prise; que les seuls éléments de motivation portent sur des divergences de détails sans incidence sur le récit d'asile lui-même, et ne sont pas de nature à introduire le doute sur les raisons objectives de crainte personnelle exprimées; qu'il notamment été reproché au requérant d'avoir, lors de l' interview tenu à l' Office des Etrangers, émis l' hypothèse que le parquet militaire du Nagorno-Karabagh avait pu le soupçonner d'avoir facilité l' évasion de prisonniers azéris en remerciement de l'aide reçue jadis de voisins azéris ayant facilité la fuite de s(z)a famille depuis Bakou, mais de n'avoir plus émis cette hypothèse devant les services de Monsieur le Commissaire Général aux Réfugiés et Apatrides; qu'en réalité, il ne s'agit que d'une hypothèse très légère et gratuite, qui n'est en rien centrale aux débats; que l'évocation de cette hypothèse ne faisait pas partie inhérente du récit d'asile; que la remarque est dénuée d'intérêt et de portée,

qu'il est reproché encore par la partie adverse d'avoir successivement, à provos de l'émission de télévision qui l' accablait, narré que les accusateurs avaient tantôt avoir dit qu'un officier du Nagorno-Karabagh les avait aidés, tantôt qu'ils avaient pu s'échapper grâce au laxisme du responsable de la garde; or que ces deux expressions ne sont ni contradictoires ni-exclusives, d'autant qu'il faut noter que le requérant rapporta des paroles de tiers, émises en longue azérie, exprimées par lui en arménien, et réexposées en néerlandais, l' apparition de nuances étant bien-entendu inévitable en cas de succession de translations; que tel argument est dépourvu de portée et ne correspond pas à une motivation adéquate,

qu'il est également reproché aux requérants de ne pas avoir fait apparaître, dans leurs exposés concernant l' émission télévisée azérie, en quoi le requérant était formellement désigné, et non d'autres officiers; qu'(")en réalité, les requérants ont bien donné ces éléments, qui ont été trop résumés dans la notation des personnes procédant à audition; que l' élément de motivation issu de cette observation doit être rejeté et tenu pour non-irrigé, que ce qu' il enfin reproché aux requérants de s'être mutuellement contredits sur le qu'il enfin reproché aux requérants de s'être mutuellement contredits sur le point précis de savoir à quels moments, du 14 au 17 Juillet 1999, le requérant se trouva à son domicile à Stepanakert ou au cantonnement de manoeuvres à Khodjalou; que les contradictions sont imaginaires; que le requérant, lorsqu'il explique être resté au Campement, même de nuit, ne contredit pas son épouse qui explique qu'il passait la voir aux heures où il n'était pas de service ou de garde, ce qui n'a rien d'invraisemblable, bien au contraire, si on pense à la proximité de Khadjalou et de Stepanakert; qu'il n' y a rien d' anormal à ce qu'un offic(i)er, en manoeuvres à

quel(q)ques kilomètres de chez lui, multiplie les crochets, aux heures de repos, pour retrouver son foyer, et organise son temps selon le rythme des heures de service et de garde; que cet élément d'appréciation n'est en rien contradictoire; qu'il n'y a pas motivation adéquate; que si on examine bien la motivation de l'acte incriminé, on constate avec regret qu'elle est vide, qu'elle ne repose sur aucun élément portant quelque solidité ou quelque contenu; que les motivations de la décision attaquée doivent être considérées comme matériellement non-fondées, et ne constituent pas des motivations adéquates au regard des lois belges; que la décision doit être déclarée nulle; que la partie adverse au cas où elle doutait de l'exactitude de certaines notations avait soit à réentendre le requérant, soit à le faire bénéficier du doute éventuel; qu'il est constant en droit belge que le doute profite au justiciable; que l'essentiel des faits n'étant pas objet de controverses, la décision doit être annulée pour abus de pouvoir; attendu que c'est à tort que la partie adverse déclare les requérants de nationalité azéris; qu'ils sont apatrides; qu'un souci particulier de protection doit entourer les personnes dépourvues de nationalité déterminée; que la partie adverse n'a pas retenu cet aspect du dossier en sa formulation de décision; que l'Etat Belge ne peut évidemment pas, renvoyer en Azerbaïdjan un apatride d'ethnie arménienne considéré par l'Azerbaïdjan comme ayant combattu cette République, et dès lors destiné à comparaître devant une Cour Maritale, à être détenu de nombreuses années, voire exécuté; qu'en qualifiant faussement de citoyens de l'Azerbaïdjan les requérants, la partie adverse a commis une erreur matérielle de nature à déclarer la décision nulle; que la Belgique ne reconnaissant pas le Nagorno-Karabagh comme pays indépendant, la décision incriminée dans la mesure où elle conseille à Monsieur le Ministre de l'Intérieur de renvoyer les requérants au Nagorno-Karabagh, apparaît absurde, et n'est pas caractérisé par un aspect adéquat, la mesure étant frappée d'impossibilité matérielle; il y a lieu d'annuler; qu'il y a lieu de réformer la décision incriminée, et de reconnaître aux requérants l'asile politique qu'ils requièrent; Pour tels motifs et tous autres qu'il apparaîtra en cours d'instance,";

3.2.1. Overwegende dat in het middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de Vluchtelingenconventie, de Conventie van Dublin van 15 juni 1990, de formele motiveringsplicht, van het E.V.R.M. en van de Vreemdelingenwet;

3.2.2. Overwegende dat dient vastgesteld dat de ingeroepen schendingen, buiten die van artikel 3 van de formele motiveringswet, niet concreet worden uitgewerkt en bijgevolg te vaag zijn om als een rechtsmiddel te worden beschouwd;

3.2.3. Overwegende dat dient opgemerkt dat de bestreden beslissingen een veelheid aan motieven bevatten om tot de bedrieglijkheid van de asielaanvragen van de verzoekende partijen te besluiten; dat de poging tot weerlegging in het verzoekschrift geenszins overtuigt om de vastgestelde tegenstrijdigheden te ontkrachten, tegenstrijdigheden die alle slaan op de kern van het asielrelaas van de verzoekende partijen; dat de verzoekende partijen stellen dat bij twijfel het voordeel van de twijfel moet spelen; dat het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn; dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat net op dit punt de geloofwaardigheid door de beslissingnemende overheid niet wordt aangenomen; dat in de gegeven omstandigheden aldus aan de verzoekende partijen terecht het voordeel van de twijfel niet wordt gegeven; dat de verzoekende partijen stellen dat hun ten onrechte de Azerbeidzjaanse nationaliteit wordt toegekend door de beslissingnemende instantie, waardoor zij het risico lopen naar dit land

te worden uitgewezen waar hun leven in gevaar is; dat de verzoekende partijen evenwel voorbijgaan aan het zeer expliciete advies in beide bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat het niet opportuun is de verzoekende partijen terug te sturen naar Azerbeidzjan, uitgezonderd Nagorno-Karabach; dat het middel indien al ontvankelijk, niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénentwintig oktober tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.